

Het leven na de dood

Het leven na de dood

"Als een mens sterft, zal hij dan weer leven?"

Job 14:14

Geen enkel onderwerp is zo boeiend en universeel als de mogelijkheid van leven na de dood. Dat komt omdat de dood zelf zo universeel is en omdat alle rationeel denkende mensen willen leven. Niemand wil onder normale omstandigheden sterven, maar iedereen beseft dat, voor zover de mens dat kan overzien, de dood elk lid van het menselijk ras te wachten staat. De vraag of er leven na de dood is, leeft dus in ieders hart en wordt door velen gesteld.

Door de eeuwen heen hebben mannen en vrouwen, in hun frustratie over de dood van hun dierbaren en in de zekerheid van hun eigen uiteindelijke ondergang, allerlei filosofieën bedacht in een poging hun angsten te kalmeren en de realiteit van wat zo tragisch echt is te ontkennen. Ze hebben geprobeerd te geloven dat de dood niet is wat hij lijkt te zijn, dat hij geen vijand is maar een vriend, een middel waarmee mensen een ander en verhevener rijk van het leven binnengaan.

Keer op keer zijn de vragen gesteld, zowel door geleerden als door onwetenden: Waar zijn de doden? Wat gebeurt er precies als iemand sterft? Zijn de doden levender dan de levenden? Duizenden jaren geleden vroeg de profeet Job: "Als een mens sterft, zal hij dan weer leven?" (Job 14:14). Zo sprak Gods profeet namens ontelbare miljoenen mensen die rouwden om het verlies van hun dierbaren en die zelf, net als de hele mensheid, de komst van de zekere dood vreesden.

Job had een persoonlijk en vitaal belang bij het antwoord op zijn vraag: "Als een mens sterft, zal hij dan weer leven?" Hij had namelijk net aan God gevraagd om hem te laten sterven. Job was het leven niet moe, maar hij was zo uitgeput door het lijden dat hij zich afvroeg of het leven onder zulke omstandigheden wel de moeite waard was.

Jakobus schreef: "U hebt gehoord van het geduld van Job" (Jakobus 5:11). Job had geduld nodig, want God had toegestaan dat er buitengewoon zware rampen over hem kwamen. Zijn kuddes, zijn vee en zijn familie waren allemaal vernietigd. Hij verloor zijn gezondheid en kreeg een afschuwelijke huidziekte die zijn hele lichaam bedekte. Uiteindelijk keerde zijn vrouw zich tegen hem en zei: "Vervloek God en sterf." Job 2:9

Job was echter niet van plan God te vervloeken. Hij vertrouwde God, ook al begreep hij niet waarom hij zo zwaar moest lijden. Het is begrijpelijk dat hij verlichting van zijn lijden zocht als dat Gods wil was, dus bad hij: "O, dat U mij in het graf zou verbergen, dat U mij geheim zou houden, totdat Uw toorn voorbij is, dat U mij een bepaalde tijd zou aanwijzen en mij zou gedenken!" Job 14:13

Nadat hij God zo had gevraagd om hem te laten sterven, dacht Job na over de vraag wat er zou gebeuren als God zijn gebed zou verhoren en hem zou laten sterven. Dus vroeg hij: "Als een mens sterft, zal hij dan weer leven?" Job sprak vanuit zijn eigen ervaring en gevoelens, maar als profeet van God zijn zijn woorden door God geïnspireerd, dus we weten dat hij de vraag over het leven na de dood op een manier formuleerde die in overeenstemming is met de waarheid van Gods Woord over dit onderwerp.

Het is daarom belangrijk op te merken dat Job niet vroeg: "Als een mens sterft, is hij dan levendiger dan ooit?" Hij vroeg ook niet: "Als een mens sterft, betekent dat dan dat hij alleen maar naar een andere kamer is verhuisd, of naar de hemel is gegaan, of naar een plaats van kwelling?" Job wist dat wanneer een mens sterft, hij dood is, dus de vraag die hij

stelde was: "Als een mens sterft, zal hij dan weer leven?"

Zo wordt onze aandacht gevestigd op de grote fundamentele waarheid van de Bijbel dat het leven na de dood afhankelijk is van de opwekking, het ontwaken, van de doden. Er is hoop op leven na de dood, niet omdat er geen dood is, maar omdat God heeft beloofd zijn machtige kracht te gebruiken om de doden weer tot leven te wekken. Job wist dat als hij zou sterven om verder lijden te ontlopen, God hem later weer tot leven zou wekken, want hij zei verder: "Al de dagen van mijn vastgestelde tijd zal ik wachten (in de dood), totdat mijn verandering (van dood tot leven) komt. U zult roepen, en Ik zal U antwoorden; U zult verlangen naar het werk van Uw handen." Job 14:14,15

De hoop op de opstanding

Jobs bevestiging dat God hem op de door Hem bepaalde tijd uit de dood zou roepen, is volledig in overeenstemming met het getuigenis van het hele Woord van God over het leven na de dood. Het is deze hoop op de opstanding die zo duidelijk en met zo'n troostende zekerheid in het Nieuwe Testament wordt uiteengezet.

De apostel Paulus schreef: "Want zoals door een mens de dood is gekomen, zo komt ook door een mens de opstanding van de doden." (1 Korintiërs 15:21). De twee "mensen" waarnaar in deze tekst wordt verwezen, zijn Adam en Jezus. Adam overtrad de goddelijke wet en bracht over zichzelf en zijn nageslacht de doodstraf. Jezus nam de plaats van de zondaar in de dood in en maakte zo de bevrijding van het door Adam in zonde gevallen mens e van de dood mogelijk door middel van een opstanding. Dit is wat Paulus bedoelde toen hij schreef: "Het loon van de zonde is de dood, maar de gave van God is het eeuwige leven door Jezus Christus, onze Heer" (Romeinen 6:23).

De opstanding van de doden is zo essentieel voor de zekerheid van het leven na de dood dat de apostel Paulus, toen hij over christenen schreef, benadrukte dat als er geen opstanding is, "ook zij die in Christus ontslapen zijn, verloren zijn" (1 Korintiërs 15:18). Dit betekent eenvoudigweg dat als er geen opstanding is, zelfs degenen die nu in Christus geloven en in zijn voetsporen treden, in de dood verloren gaan.

Waarom de verwarring?

Aangezien de Bijbel zo duidelijk leert dat de hoop op leven na de dood gebaseerd is op de beloften

van God om de doden in de opstanding weer tot leven te wekken, rijst natuurlijk de vraag waarom zo velen die zeggen de leer van de Bijbel te geloven, verward zijn over dit onderwerp. De basis voor deze verwarring ligt in de hof van Eden.

God zei tegen Adam: "Van de boom van de kennis van goed en kwaad mag je niet eten, want op de dag dat je daarvan eet, zul je zeker sterven." (Genesis 2:17). Later vroeg Satan, sprekend door de slang, " " aan Eva hierover: "Heeft God gezegd dat jullie van geen enkele boom in de hof mogen eten?" (Genesis 3:1). Eva bevestigde wat God had gezegd, inclusief zijn uitspraak dat de dood de straf zou zijn voor ongehoorzaamheid. verzen 2,3

Toen antwoordde Satan aan Eva: "Je zult zeker niet sterven." (Genesis 3:4). Dit was een ontkenning van wat de Schepper had gezegd. In feite beschuldigde Satan God van leugens toen Hij zei dat de dood de straf voor ongehoorzaamheid zou zijn. Mogelijk geloofde Satan dat hij op de een of andere manier het goddelijke voornemen om de doodstraf op te leggen aan de mens kon dwarsbomen. Als dat zo was, ontdekte hij al snel dat zijn pogingen zinloos waren, want het menselijk geslacht begon te sterven.

Satan gaf echter niet toe dat hij ongelijk had. In plaats daarvan begon hij via menselijke handlangers de propaganda te verspreiden dat de dood niet is wat hij lijkt te zijn, dat er in werkelijkheid geen dood bestaat. In de mate dat hij mensen hierin kon laten geloven, zou hij bewijzen dat hij de waarheid sprak toen hij tegen moeder Eva zei: "Je zult zeker niet sterven", je zult alleen maar lijken te sterven, en wanneer je lijkt te sterven, zul je in werkelijkheid levendiger zijn dan ooit.

Voor degenen die vertrouwen hebben in het Woord van God, zal het niet moeilijk zijn om te beslissen welke van de twee uitspraken die in de Hof van Eden zijn gedaan, moet worden aangenomen. Het was de Schepper die verklaarde: "Op de dag dat je ervan eet, zul je zeker sterven", en we weten dat God de waarheid sprak. Het was Satan die zei: "Je zult zeker niet sterven", en we weten dat hij niet de waarheid sprak. Jezus zei over Satan: "Hij is een leugenaar en de vader van de leugen." Johannes 8:44

Satan is niet alleen een leugenaar, maar, zoals Jezus verklaarde, hij is ook "de vader ervan". Met andere woorden, Satan was de vader van de eerste leugen, en het was de meest verwoestende en

verstreckende leugen die ooit is verteld. Deze leugen, die zijn oorsprong vindt in de hof van Eden, heeft de waarheid over de dood in de hoofden van mensen van alle naties en religies verdraaid, terwijl de waarheid, zoals God die heeft uitgedrukt in de uitspraak: "Gij zult zeker sterven", slechts door relatief weinigen wordt geloofd.

De leugen van de 'afzonderlijke entiteit'

Het is voor iedereen duidelijk dat het menselijk lichaam sterft. Satan wist dat hij de mensen hierover niet kon misleiden, dus begon hij het idee te verspreiden dat er iets in het menselijk lichaam zit dat losstaat van het lichaam, een entiteit die uit het lichaam ontsnapt wanneer het sterft en blijft voortleven. In zogenaamd christelijke ische kringen wordt dit ondefinieerbare iets de 'onsterfelijke ziel' genoemd.

De oude Egyptenaren hielden vast aan deze opvatting. Later werd deze overgenomen door Griekse filosofen en nadat de apostelen waren gestorven, werd ze door heidense filosofen in de christelijke kerk geïntroduceerd. Hoewel deze theorie op verschillende manieren wordt beschreven, is het geloof dat er iets in de mens is dat niet kan sterven, en dat er dus geen

dood is, altijd de gangbare opvatting geweest van alle heidense religies.

De Bijbel geeft aan dat dit geloof wijdverbreid was onder de heidenen in de dagen van koning Salomo, en we zien dat hij deze dwaling met de waarheid bestrijdt. Hij schreef: 'Wat de mensenkinderen overkomt, overkomt ook de dieren; zij hebben hetzelfde lot: zoals de een sterft, zo sterft ook de ander; zij hebben allen één adem, en de mens heeft geen voorsprong op het vee, want alles is ijdelheid. Allen gaan naar één plaats; allen zijn uit stof en allen keren weer tot stof terug. Wie weet (of wie kan bewijzen) de geest van de mens die omhoog gaat, en de geest van het beest dat naar beneden gaat, naar de aarde?' Prediker 3:19-21

Hoe duidelijk verkondigt Salomo de waarheid van God, door te bevestigen dat in de dood mens en dier gelijk zijn, dat zij allen één adem hebben, of "geest", zoals hetzelfde Hebreeuwse woord in vers 21 wordt vertaald. Nadat hij aldus de waarheid heeft uiteengezet, vraagt hij wie het tegendeel kan bewijzen. Hij wist duidelijk dat de omringende heidense volken anders geloofden, dat zij vasthielden aan Satans leugen dat er geen dood is, dat terwijl het lichaam sterft, er een 'geest' is die 'opstijgt' en voortleeft. Maar Salomo laat zien dat dit niet waar is.

Hij zegt veeleer dat in de dood mens en dier gelijk zijn. De superioriteit van de mens boven het dier ligt in het feit dat God heeft beloofd om dode mensen bij de opstanding weer tot leven te wekken, maar niet heeft beloofd dit voor de lagere dieren te doen.

Geen 'onsterfelijke zielen'

De uitdrukking 'onsterfelijke ziel' komt niet voor in de Bijbel, en de Bijbel leert zelfs niet in de verste verte dat er een 'afzonderlijke entiteit' in het menselijk lichaam woont die bij de dood van het lichaam ontsnapt om elders verder te leven. Het woord 'ziel' wordt voor het eerst gebruikt in Genesis 2:7. In deze tekst wordt ons verteld dat God de mens schiep uit het stof van de aarde, hem de 'levende adem' in zijn neusgaten blies en dat de mens 'een levende ziel' werd.

Een 'levende ziel' is gewoon een levend wezen, of een levend schepsel, dat, zoals deze tekst onthult, het resultaat is van de vereniging van de levensadem met het organisme, of lichaam. Het lichaam is niet de ziel. De levensadem is niet de 'e ziel'. Pas wanneer, door goddelijke gunst en kracht, de adem leven geeft aan het lichaam, resulteert de combinatie van beide in een 'levende ziel'.

Salomo zei dat mens en dier één adem hebben, en hij had gelijk. Over mensen en lagere dieren die in de zondvloed omkwamen, lezen we: 'Alle vlees dat op de aarde bewoog, zowel vogels als vee, zowel wilde dieren als alle kruipende dieren die op de aarde kruipen, en alle mensen: alles wat levensadem in zijn neusgaten had, alles wat op het droge was, stierf. ' (Genesis 7:21,22)

Omdat de brute schepping leeft door middel van dezelfde "levende adem" die de mens in staat stelt te leven, zijn alle dieren ook "levende zielen", en dit wordt duidelijk vastgesteld in het Woord van God. Deze belangrijke waarheid wordt voor de oppervlakkige lezer van de Bijbel verborgen door de inconsistentie van de vertaling. In Genesis 1:24 staat bijvoorbeeld: "God zei: Laat de aarde levende wezens voortbrengen naar hun soort, vee, kruipende dieren en beesten van het land naar hun soort: en zo gebeurde het."

In deze tekst is de uitdrukking 'levende wezens' een vertaling van precies dezelfde Hebreeuwse woorden als die welke in Genesis 2:7 met 'levende ziel' zijn vertaald, waar de verwijzing naar Adam is – de woorden ' ' en 'ziel' zijn beide vertalingen van het Hebreeuwse woord '*nephesh*'. Alleen omdat de vertalers een verschil wilden maken tussen mens en

dier, wat de Schrift niet rechtvaardigt, gebruikten zij het woord 'schepsel' wanneer het om lagere dieren ging, en 'ziel' wanneer de tekst naar de mens verwees. Geen wonder dat Salomo schreef: 'Zoals de een sterft, zo sterft ook de ander.

Toen Adam stierf, keerde zijn lichaam terug tot stof: 'Van stof ben je, en tot stof zul je terugkeren' (Genesis 3:19). Het door God gegeven recht om te leven, dat tot stand kwam door de adem die God in zijn neusgaten blies, keerde terug naar God. Deze gedachte wordt duidelijk verwoord door Salomo, die bij het beschrijven van wat er gebeurt wanneer een mens sterft, schreef: "Dan keert het stof terug naar de aarde, zoals het was, en de geest keert terug naar God, die hem gegeven heeft." Prediker 12:7

De eenvoudige waarheid die in deze tekst wordt uiteengezet, wordt in de hoofden van velen verward door een verkeerd begrip van het woord "geest". Het is een vertaling van een Hebreeuws woord dat eenvoudigweg "adem" betekent, of, zoals in dit geval, de onzichtbare kracht van het leven. In zijn preek op de Areopagus zei Paulus dat wij in God "leven, bewegen en zijn". Handelingen 17:28

Deze tekst suggereert zelfs niet in de verste verte dat er bij de dood van een mens een bewust wezen

uit zijn lichaam ontsnapt en door God in de hemel wordt opgenomen. Het woord 'terugkeren' dat in de tekst wordt gebruikt, sluit een dergelijke interpretatie uit. Het lichaam keert terug tot stof omdat het uit stof is ontstaan. Als de 'geest' een afzonderlijke entiteit was die naar God terugkeerde, zou dat betekenen dat de bewuste entiteit voorheen bij God woonde en tijdelijk naar de aarde mocht komen om een menselijk lichaam te bewonen. Hoe onredelijk zou een dergelijke conclusie zijn!

Hoe consistent is Salomo's definitie van de dood echter met de feiten die in de Bijbel worden uiteengezet over de levende ziel of het wezen van de mens? Wanneer het lichaam en de adem terugkeren naar hun oorspronkelijke bronnen, blijft de mens achter alsof hij nooit heeft bestaan. De levende ziel of het wezen bestaat niet meer. Het is gestorven, en de dood is de straf voor de zonde. Ezechiël 18:4 verklaart: "De ziel die zondigt, zal sterven."

De dood veranderd in "slaap"

Omdat God heeft beloofd om dode mensen weer tot leven te wekken, verwijst de Bijbel naar degenen die zijn gestorven als "slapend". Deze belangrijke waarheid van de Bijbel wordt door Jezus benadrukt in zijn verwijzing naar de dood van Lazarus, de broer van

Martha en Maria. Hij zei tegen zijn discipelen: " " "Onze vriend Lazarus slaapt." De discipelen dachten dat Jezus het over natuurlijke slaap had, dus zei hij duidelijk tegen hen: "Lazarus is dood." Johannes 11:11-14

Zo legde Jezus een van de basisleerstellingen van het Woord van God uit. Lazarus was dood, maar hij 'sliep' ook. Toen God tegen Adam zei dat ongehoorzaamheid tot de dood zou leiden – "Je zult zeker sterven" – bedoelde Hij het einde van het leven. Dit einde van het leven zou definitief zijn geweest, ware het niet dat God nog steeds van zijn menselijke schepselen hield en hen verlossing schonk door de gave van zijn geliefde Zoon als Verlosser en Redder van de dood. Johannes 3:16; 1 Timoteüs 2:3-6

Jezus gaf zijn 'vlees', zijn menselijkheid, voor het leven van de wereld. (Johannes 6:51). Zo werd voorzien in de opheffing van het doodvonnis dat tegen Adam en zijn nageslacht was uitgesproken. En hoewel iedereen nog steeds sterft, zal er dankzij de verlossing door Christus Jezus een opwekking van de doden plaatsvinden. Omdat de doden zullen worden opgewekt, gebruikt de Bijbel de term 'slaap' om hun tijdelijke afwezigheid van leven te beschrijven.

Zij die slapen zijn bewusteloos, net als zij die dood zijn. Zij zien niets, horen niets en weten niets. De Bijbel zegt: 'De levenden, wij , weten dat wij zullen sterven, maar de doden weten niets' (Prediker 9:5). Zij die slapen kunnen worden gewekt; dus ook zij die 'slapen' in de dood kunnen en zullen worden gewekt. Zoals Jezus over Lazarus zei: "Ik ga heen om hem uit zijn slaap te wekken" (Johannes 11:11). Dus allen die in de dood "slapen", zullen door goddelijke kracht worden gewekt in de morgen van de nieuwe dag van de aarde. Daarom lezen we: "Het wenen duurt een nacht, maar 's morgens komt er vreugde" (Psalmen 30:5).

Martha getroost

Jezus en het kleine gezin in Bethanië – Martha, Maria en Lazarus – waren bijzondere vrienden. Toen Lazarus ziek werd, waren Jezus en zijn discipelen in Galilea, op enige afstand van Bethanië. De zusters stuurden Jezus een bericht over de ziekte van Lazarus, maar hij ging niet onmiddellijk naar hen toe. Hij wachtte twee dagen en kondigde toen aan dat Lazarus was gestorven en "sliep", en dat hij hem "uit zijn slaap zou wekken".

Martha ging Jezus tegemoet toen hij hun huis naderde. Ze berispte hem zachtjes en zei: 'Heer, als

u hier was geweest, zou mijn broer niet gestorven zijn' (Johannes 11:21). Martha was diep bedroefd en dit was een uitstekende gelegenheid voor Jezus om haar te troosten, wat hij ook deed. Maar welke geruststellende woorden van troost sprak de Meester tot Martha in deze tijd van grote nood? Zei Jezus tegen haar, zoals vaak in soortgelijke omstandigheden wordt gezegd: "Martha, je broer is niet echt dood, hij heeft alleen zijn uiterlijke omhulsel, zijn lichaam, afgelegd"? Zei Jezus dat de echte Lazarus levendiger was dan ooit? Zei hij tegen Martha dat het heel waarschijnlijk was dat de "ziel" van Lazarus in de buurt zweefde? Zei hij: "Martha, er is geen dood"?

Nee, Jezus zei niets van dien aard. Jezus had eerder tegen zijn discipelen gezegd: "Lazarus is dood", en hij zou deze waarheid nu niet tegenspreken door tegen Martha te zeggen dat haar broer levendiger was dan ooit. Wat hij wel zei om Martha te troosten, was in overeenstemming met het getuigenis van het hele Woord van God. Wetende dat Lazarus werkelijk dood was, zei hij tegen Martha: "Je broer zal weer opstaan." vers 23

Als Lazarus ooit weer zou leven, zou hij tot leven moeten worden gewekt, en Jezus verzekerde zijn zus dat dit zou gebeuren: "Je broer zal weer opstaan."

Martha wist niet precies wat Jezus bedoelde. Ze wist dat Jezus anderen uit de dood had opgewekt, en ze had tegen Jezus gezegd: "Wat U ook van God vraagt, God zal het u geven", maar ze was er niet zeker van dat Jezus op dat moment God zou vragen haar broer uit de dood op te wekken. Daarom antwoordde ze : "Ik weet dat hij zal opstaan in de opstanding op de laatste dag." verzen 22-24

Martha wist dat er een algemene opstanding van alle doden zou plaatsvinden en dat Lazarus dan uit de dood zou worden opgewekt. Ze was bekend met de beloften die in het Oude Testament waren opgetekend en ze had met eerbied en geloof geluisterd naar de leer van Jezus, dus ze wist dat er een glorieuze hoop op opstanding voor de hele mensheid was.

Martha begreep ook dat de algemene opstanding zou plaatsvinden op "de laatste dag". De laatste dag is niet "doe-de-maas", zoals velen hebben gedacht. Het woord "dag" verwijst in dit geval naar een tijdperk, of een tijd, het laatste tijdperk in het grote plan van God voor de verlossing en redding van het menselijk ras van zonde en dood.

Er zijn verschillende tijdperken in het goddelijke heilsplan. Voorafgaand aan de eerste komst van

Jezus was er het patriarchale tijdperk en ook het joodse tijdperk. Vanaf de eerste komst van Christus is er het evangelietijdperk. Dit zijn voorbereidende tijdperken geweest waarin God degenen heeft uitgekozen en voorbereid die met Jezus zouden samenwerken in het laatste tijdperk van het goddelijke plan, de laatste dag, de periode waarin Gods plan zijn voltooiing zou bereiken in het ontwaken van de doden en het herstel tot volmaaktheid van het leven van allen die dan zouden geloven en de wetten van het koninkrijk van Christus zouden gehoorzamen.

Martha wist van dit laatste tijdperk, of de laatste dag, in Gods plan, en ze wist dat haar broer en allen die gestorven waren dan uit de slaap des doods zouden worden gewekt. Maar Martha wist niet of Jezus dit bedoelde toen hij zei: "Uw broeder zal opstaan." Jezus legde haar ook niet direct uit wat zijn onmiddellijke bedoelingen waren. In plaats daarvan antwoordde hij: "Ik ben de opstanding en het leven: wie in mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven; en wie leeft en in mij gelooft, zal nooit sterven" (verzen 25,26). Martha had haar geloof in de algemene opstanding op de laatste dag uitgesproken. Nu legde Jezus uit dat hij "de opstanding en het leven" was, degene die op de

laatste dag de doden zou opwekken en eeuwig leven zou geven aan allen die dan in hem geloofden.

In dit antwoord aan Martha noemt Jezus twee groepen mensen die door hem het leven ontvangen. Ten eerste zijn er degenen die nu geloven, maar toch sterven. Deze, zo verzekerde hij Martha, zou hij uit de dood opwekken. En dan zijn er degenen die, wanneer ze bij de opstanding worden opgewekt, dan in hem gelov . Deze, zei hij, zouden nooit meer sterven. verzen 25,26

Nadat Jezus Martha had verzekerd dat zowel de gelovigen als de ongelovigen zouden opstaan uit de dood, vroeg hij haar: 'Geloof je dat?' Martha antwoordde: 'Ja, Heer, ik geloof dat u de Christus bent, de Zoon van God' (verzen 26, 27). Martha begreep terecht dat de Christus, of Messias van de belofte, naar de wereld zou worden gezonden om de mensheid van de dood te redden, en dat dit zou worden volbracht door een opwekking van hen die in de dood "slapen". Zij geloofde dat Jezus de beloofde Messias was, de Christus die zou komen, en dat in Hem de kracht van de opstanding was.

Lazarus ontwaakt

Nadat Martha zo haar geloof in Jezus als de Messias en in zijn vermogen om doden tot leven te wekken had beleden, keerde ze terug naar huis en vroeg Maria om met haar mee te gaan om Jezus te ontmoeten, wat ze ook deed. Net als Martha zei Maria tegen de Meester: "Als u hier was geweest, zou mijn broer niet gestorven zijn" (vers 32). Jezus werd geraakt door dit tafereel van verdriet en groot verlies, en samen met de anderen hilde hij ook. Toen vroeg hij of men hem het graf wilde laten zien waar Lazarus was begraven.

Toen Jezus bij het graf stond, vroeg hij of de steen voor de ingang weggerold mocht worden. Martha protesteerde. Eerder had ze beleden dat Jezus haar broer weer tot leven kon wekken, maar nu twijfelde ze en zei tegen Jezus: "Heer, hij stinkt al, want hij is al vier dagen dood" (vers 39). Maar voor Jezus maakte dat niet uit. Hij stond op het punt te laten zien wat uiteindelijk door goddelijke kracht voor allen die gestorven zijn, tot stand zou worden gebracht, en waar goddelijke kracht werkt, maakt het geen verschil of iemand vier dagen of duizenden jaren dood is; het leven kan worden hersteld. Hij die het leven in de eerste plaats heeft geschapen, is ruimschoots in staat om het leven te herstellen.

Toen Jezus voor het geopende graf stond, riep hij na een passend gebed met luide stem: "Lazarus, kom naar buiten" (vers 43). Het is interessant om op te merken wat er niet in het verslag staat. Er staat niet dat Lazarus, die naar de hemel was gegaan, terugkeerde. Lazarus was niet naar de hemel gegaan. Er staat niet dat hij die naar het vagevuur was gegaan, terugkeerde. Er staat niet dat hij die naar een afgrond van eeuwige marteling was gegaan, van zijn kwelling werd bevrijd. Er is geen afgrond van eeuwige marteling.

Het verslag vermeldt dat toen Jezus riep: "Lazarus, kom naar buiten . . . degene die dood was, kwam naar buiten." Jezus had gezegd dat Lazarus dood was. Nu was de dode Lazarus uit de slaap des doods ontwaakt. Bevrijd van zijn grafkleden, mengde Lazarus zich onder zijn familie en vrienden, zoals hij vroeger had gedaan. Teruggebracht tot leven was hij geen spook of geest. Hij was dezelfde Lazarus als voorheen. Hij was blij dat hij weer leefde, en zijn familie was blij dat hij weer bij hen was.

"Verwonder u niet"

Bij een eerdere gelegenheid, toen Jezus sprak over de opstanding van de doden, zei hij: "Verwonder u hier niet over, want het uur komt dat

allen die in de graven zijn, zijn stem zullen horen en zullen opstaan, zij die goed hebben gedaan, tot de opstanding ten leven, en zij die kwaad hebben gedaan, tot de opstanding ten oordeel." Johannes 5:28,29. Hier wordt ons verzekerd dat, net zoals Lazarus uit het graf werd geroepen, alle doden bij de algemene opstanding zullen worden opgewekt.

We merken op dat Jezus hier ook spreekt over twee algemene groepen in de opstanding: zij die goed hebben gedaan en zij die kwaad hebben gedaan of hebben nagelaten goed te doen. Degenen die goed hebben gedaan, worden in vers 24 aangeduid als de gelovigen van het huidige tijdperk. Van hen wordt gezegd dat zij eeuwig leven hebben, en niet in het oordeel zullen komen. Dit betekent dat gelovigen op basis van hun geloof niet langer veroordeeld zijn tot de dood, en verzekerd zijn van eeuwig leven in de opstanding. Zij zullen niet in het toekomstige oordeel komen, want zij hebben hun beproeving in het huidige leven met succes doorstaan.

Dit zijn degenen die, door 'goed' te doen door te geloven en trouw in de voetsporen van Jezus te treden, waardig zijn gebleken om uit de dood tot een opstanding tot 'leven' te worden geroepen. Maar degenen die zich niet zo waardig hebben bewezen,

worden uit de dood gewekt en komen voor het oordeel, want hun ontwaken zal plaatsvinden tijdens de duizendjarige oordeelsdag van de wereld. Handelingen 17:31; 2 Petrus 3:8; Openbaring 20:6

Het Griekse woord hier is '*krisis*' en wordt vertaald met 'oordeel'. Allen die zich nu niet waardig bewijzen voor het leven, zullen een crisis tegemoet gaan wanneer zij uit de slaap des doods worden gewekt. Zij zullen dan natuurlijk volledig worden verlicht over de kwesties die hiermee verband houden, en op basis van volledig begrip zal hun de gelegenheid worden gegeven om de voorziening van leven die voor hen door Christus is getroffen te aanvaarden en de wetten van het koninkrijk van Christus te gehoorzamen, dat dan de zaken van de hele mensheid zal regelen. Als zij dit aanvaarden en gehoorzamen, zullen zij in volmaakt menselijk leven worden hersteld en voor eeuwig leven. Dit zal hun volledige opstanding zijn. Als zij dit niet aanvaarden en gehoorzamen, zullen zij terugkeren naar de dood. Petrus zei over die tijd dat degenen die niet gehoorzamen "uit het volk zullen worden uitgeroeid". Handelingen 3:23

De gelovigen van dit tijdperk, die waardig zijn gebleken om met Christus te leven en te regeren, zullen bij de opstanding tevoorschijn komen tot

"heerlijkheid en eer en onsterfelijkheid" (Romeinen 2:7). Onsterfelijkheid is dus geen inherente eigenschap van de mens, maar een glorieuze beloning die wordt aangeboden aan hen die bereid zijn te lijden en te sterven met Jezus, opdat zij met Hem mogen leven en regeren. Als mede-erfgenamen van Jezus in zijn koninkrijk zullen zij ook met Hem samen oordelen tijdens die toekomstige oordeelsdag. 1 Korintiërs 6:2,3; Openbaring 3:21; 5:10

Dan zal de ongelovige wereld de kans krijgen om te geloven, en de doden zullen uit de dood worden opgewekt om deze kans te krijgen. Zij die dan geloven, zullen worden hersteld in de volmaaktheid van de menselijke natuur die door Adam verloren ging toen hij Gods wet overtrade en ter dood werd veroordeeld, en zij zullen voor altijd als mensen op aarde leven. Openbaring 21:4

Wat een gelukkige voltooiing van het goddelijke plan zal dit zijn, want het betekent dat de heerschappij van zonde en dood, die tot stand kwam door de overtreding van Adam in Eden, niet voor eeuwig zal duren en dat allen die tijdens deze lange periode van weeklagen zijn gestorven, zullen worden opgewekt en een individuele kans zullen krijgen om de wetten van God te gehoorzamen en voor eeuwig te leven.

De Schrift zegt dat "God de wereld zo liefhad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft ." (Johannes 3:16). Maar om in Hem te kunnen geloven, moeten zij een duidelijke kennis over Hem ontvangen, en dit zullen zij ontvangen tijdens de toekomstige oordeelsdag, wanneer zij uit de dood worden gewekt. Dit is een glorieuze hoop voor de mensheid, en Gods profeet David zet dit symbolisch en prachtig uiteen. Wij citeren:

Zeg onder de heidenen dat de Heer regeert: ook de wereld zal worden bevestigd, zodat zij niet zal wankelen; Hij zal de volken rechtvaardig oordelen. Laat de hemelen zich verheugen en de aarde zich verheugen; laat de zee bruisen en alles wat daarin is. Laat het veld jubelen en alles wat daarop is; dan zullen alle bomen van het woud jubelen voor de Heer. Want Hij komt om de aarde te oordelen; Hij zal de wereld oordelen met gerechtigheid en de volken met Zijn waarheid." Psalmen 96:10-13

Er is inderdaad leven na de dood, want door goddelijke kracht zullen de doden weer tot leven worden gewekt. Dit is het ' ', de grote hoop die ons in het Woord van God wordt voorgehouden. Het is de hoop op de opstanding van de doden.